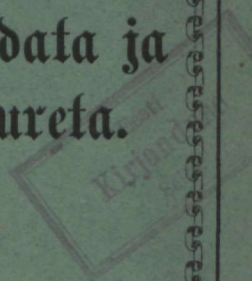

№ 312.

Baru jutt:

Mure ilma hädata ja
häda ilma mureta.

Gesti rahwale jutustanud
S. Kiwi.

Tallinnas, 1878.

Müüjaks R. Kifajoni juures Saapsalus.

N° 306.

Warru jutt:

„Mure ilma hädaka

ja

häda ilma mureta.“

Eesti rahwale jutustanud

S. Kiwi.

Tallinnas, 1878.

M. K. Kikajoni juures Saapsalus.

Von dem Ehstländischen Evangelisch=Lutherischen Con-
fistorio wird hierdurch attestirt, daß in nachstehendem Manu-
scripte nichts wider die heilige Schrift und die symbolischen
Bücher der evangelisch-lutherischen Kirche enthalten ist.

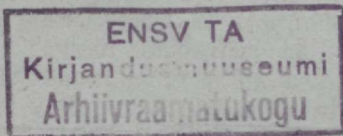
Reval, Dom, am 16. Juni 1878. Nr. 448.

Landrath **Otto von Lilienfeld,**

Praes. Cons.

Rud. Görshelmann, Secr.

Esensuri polest lubbatud. Tallinnas, 19. Juni k. 1878.

32409

Mure ilma hädata ja häda ilma mureta.

Muista, kui ma koolmeister Ränd meie pool koolmeistriks oli ja ma t'aga olin tuttawaks saanud, juhtusime ükskord ühes naabri talus joodul olema. T'al oli, nagu igailks teab, kes teda tundsid, mitu head tuult jala alt läbikäind ja oli oma lühikeses elus ka hea kirgu täie pudru ning torni täie kastet katsunud ära süia; seepärast mõistis ta siis ka kõiki oma juttusid, mis ta jootude peal westis, õpetliku juhtumiste moodi luuleda. —

Warrul tuli nüüd jutt, et jo neil pererahwail, kus m'e joodul olime, oma seitsmes kord oli warrude tarwis kannu-märga teha olnud ja ämm ütles limbi leeme kausi lauale tuues: „Sumal teab kust see wiimaks kõik wõtta, mis niisugune kari lapsi ära sööb ja misga peame neid wiimaks katma!“ — „Tühi mure kõik!“ — ütles õnnis koolmeister Ränd — „mõned inimesed waewawad endid ööd ja pää ilma aegu muredega ja teised elawad jälle tõeste wiletsuses ja on süiski alati rõõmsad. Du ühel inimesel aga õige usk ja kindel lootus Jumala oma Isjanda peale, ei ta siis ütle: „„Kust m'e saame, mis m'e sööme ja misga peame endid katma!““ — „Ja kellele see on südamesse tallele pandud, mis püha aapostel ütleb, et aga see inimene õnnelik olla, kes Jumala kartlik on. Ning kes meie katekismuse

teisest õpetusest need sõnad õiete mõistab: „Jeesus Kristus, tõsine Jumal, on ärakadunud mind, ja huffamõistetud inimese, patust surmast ja kurati wäest ärapäästnud,“ — „ei see muretse tühja, sest ta teab et Jummalal õige isa süda on ja et ta omad helled ja rohked käed lahti teeb ja kõik toidab, mis maa peal elab. Kus aga Jumala kartus majas ja südamas puudub, seal olgu kas firstud ja kapid kullaga täidetud, — ja füiski on niisugused inimesed wiletsemad, kui wiletjad. — Ma wõiks teile ühe lugu jutustada, siis t'e saaksite wast näha, kuidas üks perekond oma puuduse otsas õnnetu ja teine perekond oma puuduse otsas õnelik oli.“ —

Kõik joodulised käisid ta peale, et ta jutustaks ja seega nende aega wiidaks.

Ma koolmeister Ränd armastas niisugust aja wiidet ja kui ta sööma lõpuks oma „so nimi püha olgu“ laulnud oli, siis hakkas ta sedawiisi juttu aeama: „Armsjad tuttawad ja sõbrad! teie teate kõik et ma Lääne-maa mees olen ja seal oma kaks ristifest selja peale eland olen. Et küll seesuguses wanaduses enamiste kõik inimesed maailmas keba lööwad teab jo igauks, aga minu ja ka mõne teisega oli teine lugu, sest ma jäin jo poole aastafelt wane-matest maha ning sain wõera leiba otša ja igauks teab teitest, mis wana-sõna nisugusest leiwast ütleb, see on: „oma aganane leib olla magusam, kui wõera wõileib.““ „Aga põle sest wiga, wõeral leiwal on ka omad head ja iseäranis siis, kui leiwaisa mõistlik ja jumalafartlik inimene on, ning niisugune oli ka minu leiwaisa. Naad õpetasid mind

lihtlabajeks ja tõsiseks inimeseks ning tuletasid mulle kaunis sagedaste rahwa sõnu meele, nii kui: „„Tee tööd ja palu Jumalat““ ning „„rägi mis tõsi ja joo mis küpse on!““ —

Niisugune wõeraste kaswatamine õpetas mind ka maailmas ümberwaatama, j. o. tähele panema, kuidas mõnel rikkal omal külluse otsas ihuuse pärast köht tühi ja hapu nagu on ning alati nirisewad, et neil puudus kääs olla, aga teised jälle oma waejuse otsas tarwilise köhutäie saamad ja alati lahked ja rõõmsad on.

Niisugusid kahte laadi inimesi elas ka meie naabris. Ühed olid meie külast Ketta sauna küürakas rätsep oma naesega ja teised jälle meie ligidalt Kaasiku karja mõisa rentnik oma emandaga. Nimesid jätan nimetamata, sest wanasõna ütleb: „„räagi mehest aga äranimeta ta nime!““ —

Ketta sauna rätsepale oli Jumal oma poole tosinat lapsi kinkinud ja meie külla rahwas nimetas neid Ketta janna wäikseks „pabalais“. Ta abi-kaasa oli haiglane inimene ja naad raugad olid just niisama waesed nagu teinegi Hiob. Kui neil aga karduli pabalaid kääs süia oli, siis naad olid rõõmsad ja jahu kõrt oli sagest leeme ja leiwa asemel laual; sest need wäikesed pääwa maad, mis neil nende sauna järele olid ei jõudnud paremat anda ning Ketta sauna rätsep oli ka wana laadi siku sõitja, see-pärast langes t'al Näärist Nääri, wähe üle kääri.

Kui nüüd kesgi oleks seda tahtnud ütelda, et puudus olla Ketta sauna rahwale näud longu wau-tanud, see oleks tõeste nõnda waletand, et kõrwad

oleksid suitsfend; sest niipalju kui mina kuulsin ja wahest sealt mööda käies nägin, olid sealt urtsitust alati rõõmsad laste näud näha ja hele laulu hääl kajas eemalt mo kõrwu. Ja kes laulab, ei see ole kurw ega muffer. Ka ep olnud need tühjad paljad tralli laulud, mis naad laulsid, waid naad laulsid tões ja waimus mõnuseid kiriku- ja kodu-laulusi, ning nimelt: „„Minu süda rõõmustele; kes Suma- lat nii lasseb teha; niid hingwad inimesed““ j. t. Need kenad laulu wiisid naad laulsid nõnda puh- taste, et lust kuulda oli; lapsed ja ema laulsid tis- kanti ja räseb ise passi ning mängis mold-pilli peal alto häält jenna kõrwa. Jah, nende kena laulmine meelitas mind pühhapääwa õhtati mitukorda nende saunast mööda käima. Ning kui ma kodu oma rahwale jälle ükskord rääkisin, et Ketta sauna rah- was jälle ühhe uue wiisi õppinud on ja see oli: „„Soia meid ja õnnista!““ — siis läks meie isa just sellepärast Kettale, et ta kuulda saaks, kas see ka tõeste nii kena ja lõbus on, kui ma seda kiitsin.

Jah, ja kui meie isa Kettalt tagasi tuli, siis kiitis ta nende laulmiist ja ütles et see teda õige liigutand olla; ta rääkis et Ketta lastel aga iga- ühel üks ainuke takune särk olla ja see siiski alati walgem olla kui mõne rikkapere „kana-poeufese“ lõu- gendist särk; ta kiitis neid õnnelikuiks inimesteks ja ütles et õige abielu armastus nende saunas elada ning wanemad lapsi ja lapsed wanemaid neljandama kaju tõutust mööda armastada. Ka et neil kül pee- nife peus olla, naad siiski näust priske ja südamest rõõmsad olla. —

Teisel päeval tuli Retta sauna väike „Naani“ meilt sõela paluma ja ütles, et nende ema tahta lõuneks jahu kõrdi tarmis jahu sõeluda.

Meie peremehel oli veel see meeles, mis ta Retta saunas näind ja kuulnd oli, seepärast läks ta üleõue kambri ja lõikas liigetnoaga sepiku pealt kaunis hea kasu-kanika ära, tuli siis tuppja ja küsis sepiku tükki kääs hoides Retta lapse kääst: „Kas Naani tahab seda saada?“ —

„Ei,“ vastas väike Jaanike, „sest mu vennad ja õed peavad ometi jahu kõrdi waral kuni õhtuni aitama, seepärast ei kanna m’u süda sepikut süia.“ —

Meie rahwal tuli kõigil selle üle hale meel ja peremees ütles perenaesele: „Kallis teinepool! mine ja too õige aidast kirstust kogu see sepik ära ja saadame Retta sauna teiste lastele ka natuke küla-leiba. Perenaene tõi hea meelega ja andis siis terve sepiku ja sõela poisi kätte — ja — väike Naani ütles oma „aitümal“ ning lippas koeu poole, na et kañad wilkufid. —

Sest aeast õppisime veel ennam Retta sauna rahwast tundma ja ma ütlen jäl majas oli häda, aga ilma mureta.

Hoopis teine lugu aga oli Kaasiku karja mõisas. Maja küll ilus, toad suured ja kõrged, ilusad suured klaas aknad ees ja loori moodi walgete kardina-tega kaetud. Rapid, lauad, toolid ja kummudid, ehk ühe sõnaga: mööblid olid nõnna iluste poleeritud et nägu sisse paistis ja olid Haapsalus kõige kuulsama meistri juures tehtud. Paranda riided olid ilusamad kui meie pool peretütarte pruut-tekid. Kommutide

jahtlid olid kallid asju täis ning ilus wärwitud kohwer oli trelli paakidega täidetud. Ja kirewase päralt, seina sees oli raud=kapi, kus ka kaunis kogu nodi sees oli ja just niipalju, et kümne Cesti koolmeistrile oleks kümme aastatat järjepanmu kümme kord kümme rupla puhast raha wõind palgaks maksta ja ma ütlen need auusad mehed oleksid niisuguse suure palga üle nõnna röömustand, et naad laest wälja oleks hüpanud. —

Aga — jah, aga aga — seda ma just kogu selle aea ütelda tahtsin — kõige selle külluse kõrwas seal ilusais mõisa tubades istusid kaks hapu taari näulist inimest, need olid Raasiku karja mõisa rentnik ja tema maadam. — Rentnik ise oli enne ühes suures mõisas pulga-junkruks olnud ja niisugused Cestlastest enestest tõusnud junkrud olid need kõige hullemad rahwa nügijad. Zuba ülemal nimetasin kui palju kullisi ta niisuguse krüitsimesega oli kofkupannud; aga niisugune ülekohtusel wiisil kofku aetud kullide noos hakkab wiimaks inimese südame kallal ka nokkima ja see lugu oli ka meie rentnikuga. Ta kiretses ja wiretses, kehles ja wehles hommikust õhtuni oma rikkuse otjas.

Ma nägin kül, mis tal wiga oli ja oleksin t'ale ka ütelnud: anna muißt oma warandusest waestele ja mine siis kui tõlner oma taewase Issanda juure ja ütle: „Issand ole mo waeße patusele armuline!“ Aga et ma wäga noor olin, seepärast ei tohtind ma t'ale seda ütelda.

Ma läksin selle järele Talliina koolmeistriks õppima ja ei näind ega kuulnd seepärast kahel aastal

ei õnnelikuiſt Ketta ſauna rahwaſt ega Raasiku rentnikuſt mitte ſõna. —

Rahhe aasta pärast läksin ma jälle korra omaſid waatama ja kuulsin ka ſiis, et Ketta rahwas wana wiiji lõbuſaſte elada, et kül waeſus neil uſfeſt ja aſnaſt ſiſſe tikkuda, kunnaks Raasiku karjamõija rentniku aſi ja iſeäranes ta ſüdame lugu ikka pahemaks minna. Ta ſüda oli ikka pääw pääwalt enam raha külge kinnikaſwand ja kirikus käima oli ta ka wiimafel aeal ka hoopis waeſema rahwa hooleks annud. Ka oli wiimafel ajal tallaja ta peal hakand käima ning t'a arwas ſeda teiſte inimete ſüiks. Ta oli ka mõne wäikſe Geſtima Paali prohweſi, wõi ſoolapuhuja juures käinud, aga ei tood põle teda aidata wõinud. —

Ma olin linnas koolmeiſtri kääſt kuulnud, et luupainaja ſandift wereſt, mureſt ja pahema külge peal magamiſeſt tõuſta ja korraline külma wee jookmine jelle waſtu kõige parem rohi olla; ſeepärast läksin ma ſiis ühel pääwal karja mõija tohtriks.

Kui ma ſenna ſain, ſiis ma waſt nägin et ſiin majas ilma et häda oli murreſſeti, kunnaks küüraka rätſepa juures ſaunas tõeſte häda oli ja naad ſiiski ilma mureta elada wõiſid.

Nüüd ma õpetafin rentnikku, kudas ta luupainajaſt üſna hõlpaſte wõib lahti ſaada, rääkifin tale Jeſuſeſt tehtud määjutluſeſt ja käſkifin teda pühapäaw kirikuſſe minna, ſeſt ſel pühal oli rikkaſt meheſt ja waeſeſt Laatsaruſſeſt jutlus. Ma näitafin tale, et ta rikkus tale ta kõige ſuuremaks wiletuſeſks on. — Ta naeris kül jelle üle, aga ta abiſtaſa oli klaari mõttega inimene, ta löi käſi kofku

ja ütles: „Nüüd te olete ometi naela pea peale trehmand, kui meie papa waene mees oleks ja tööd teggema peaks, ma ütlen ta oleks üks õnnelik inimene.“ —

Nüüd ma rääkisin neile Ketta sauna rahwa lugu ja naad panid seda imeks, kuidas inimesed nii suures waesuses weel wõisid rõõmsad olla ja soowisid ise oma filmaga seda näha saada.

Tõsi — eks nää! — rentnik tuli oma maadamiiga pühapäewa pärast lõunat meile ja wõis üle tänawa Ketta sauna rahwast näha.

Nüüd westsime ühest ja teisest asjast ja aeg läks nii ruttu ära, et juba korraga juuise pääwa kenad kuldjed kiired hie-taguse kaasiku warju läksid ja küla wahel jo küla karja kellade plagin ja rõõjude rõgin kuulda oli ja ka Ketta sauna wärawast läks üks wäike lehma kiitsakas sisse.

Kui nüüd õhtu rahu üle metsa ja maa omad tiivad oli laiale lautand ja linnu laul metšas wait jäi, siis laulsid Ketta sauna rahwas oma: „Nüüd hingwad inimesed“ — ja ma ütlen nii kenaste ja waimustusega, et se rentniku ja tema maadami luust ja lihast läbi käis ning nende südametesse tungis. —

Esmaspä ennelõunat nägin ma rentniku Ketta sauna minema ja m'u süda hakkas pakitsema ja ma soowisin hea meelega teada saada, mis ta jennaläks. —

Pärast lõunat, kui Ketta sauna rätsep meilt mööda läks, siis ütles ta lahke näoga mütsi peast wõttes: „Tere wader! — Kaasiku rentnik käis mile ja tellis mind kolmeks kuuks neile õmblema. Tännu Jumalale, kui inimesel tööd on, siis tal onka leiba. —

Et kül rätsepaid pilgatakse ka neid ferglaseks

õimataks, siiski on tõsi, et rätsepad targemad on kui muud ammet-mehed, ning se tuleb wist sest, et neil wäikne töö on ja nad sellepärast alati juttu aeada wõiwad ning ka, et nad laial ja kaugel käiwad ja palju näewad.

Meie Ketta jauna rätsep oli ka kaugel käind ja palju näind ning mõistis peaaegu laulu raamatu kaanest kaaneni peast ja mis kõige enam oli, ta oli jumalafartlik inimene. Kaasikul õmblemas olles, katkus ta ka rentnikku ja ta madamit toherda ja nõnna, et need pea hakkasid arusaama, et neil muud kui ihuuse ja ahnuuse haigus oli. —

Ja kui ma paari nädala pärast jälle kiriku läksin, siis nägin ka Kaasiku rentnikku oma abikaasaga kirikus olema ning imekspanemisega waatasin, kuidas n'ad tähelepannes ja õigel tõlneri näul õpetaja jutlust kuulasid; ning kui jutlus mööda oli, siis ütles õpetaja kantsli pealt: „Üks mees Kaasiku karja mõisast annud: kiriku waestele kümme rupla, missiooni töö heaks 5 rupla ja abikaasja heaks 5 rupla nende andide eest tänan — Jumal õnnistagu andjat!“ —

Ma waatasin wääri nurgast Kaasiku rentnikku peale ja mõtlesin iseeneses: „Ahaa wennike! — wõi hakkad ometi ükskord arusaama, mis s'u hinge ja ihu rahule tarwis läheb.“ —

Jah, ja sest aeast saadik hakkas karja mõisas uus elu peale; ilus uus jutluse raamat osteti majasse, meie koolmeistri palus rentnik iga lauba õhtuks omale lugema ja waeste laste, leske naeste ning ümberkaudse waeste eest kandis ta isalikult hoolt, Ning kui Ketta jauna rätsep oma tööga walmis sai,

siis kinkis rentnik tale kaunis kobeda neljajalgse ju hea tüki aru=heinamaad niikauaks pruufida, kui tema rendi aeg kaasikul jookkis. —

Ketta saunas hakkas nüüd ka hoopis teine elu peale. Sest ajast saadik kui n'ad rentniku kääst kaunis kabeda kõrvi kingitud said ja rätsepa wanedamad poead jo kaunis jõmsikaks kaswand olid, ütles rätsepa papa: „Nüüd poead hakkame raha=auku otsima! — Mis raha=auku?“ — ütles ta naene Krööt, — ega ja ometi ebausklikuks lähe, nagu mõned teised narrid, kes Jaani=pääwa ööse rist=teede peale lähewad ja siis seal tühja wahiwad, et kas ehk kuskilt raha=augu põlemist näawad!“ —

„Ei, kallis küljelu, nende narride kilba ma kül ei heida, ega ka niisugust, rist=tee wahtimist ei usu, aga waata mul on hoopis teist moodi raha=auk teufjes, see on: „„tee tööd ja palu Jumalat!““ — Sa nääd jo ise, mu wa kallis, et ma muidugi wigane olen ja rätsepa töö on mu terwisele hoopis sant, seepärast tahan ma parem kalsju=kaupmehe ametit katsuda ja ses asjas woiwad mo poead mulle kaeks ja jalaks olla.“ —

„Tee nii kui tunned hea olewat!“ — wastas Krööta. —

Nüüd sai kõik walmistud ja Ketta sauna rätsep läks teisel päawal oma kolme walge juuste ja punase paledega, Loojast nõnna maalitud poistega wanfri peal istudes küladesse, linnadesse, metsadesse, ja põldude peale raha=auku otsima. —

Esiteks ta ostis oma külalt kalsjud ära ja lastis ühe poea kõik narud küla tänawalt äraforjata, milis

need paberi wabrikus ära ja sai natufese raha. Siis ta laskis oma poegi külawahelt aedade äärest ja tapu-aedadest kõik kondid äraforjata, müis need ka ära ja sai natufse raha.

Naad forjasid kaunis kogu kadaka marju ja õige leisika kaupa köömlid, kumelid ja kää-kaatsu, müisid need linna apteekritele ära, said raha ja telliti veel tuua. — Ka forjasid naad sügise weristamise aeal küla perede tagu-uste kõrwast kõik sea ja muude loomade farmad ära, ostsid küla poiste ja tüdrukute kääst harjaksid, müisid need siis linnas harjategijatele ära ja mõitsid seal kõrwas mõne hea kopika raha ning wana rätsep ütles alati oma poegadele: „Boead, kes kopikat ei forja, see rupla ei saa.“ — Siis naad ostsid küladest tuhka, müisid jälle seebi-keetjatele linnas ära ja said jälle — raha. Suwel kui küla haned sulil olid, ostsid naad wainult kõik mahakukkund juled üles, müisid linna sakstele padjade täitmiseks ning said ta mõne kopika. Sügise n'ad forjasid metsas suure hulga tamme tõrusid, saare, jalaka, wahtra, kuuse ja männi seemnid, müisid siis linnas seemne kaupmeestele ära ja — said raha. Ka kogusid n'ad linna promenaadi äärest kastanja puude alt kastanjaid, kuiwatasid neid, läksid ja jahwatasid siis jahuks, Mölder naeris küll selle üle, ja ütles: „Ega need ometi süia sünni, mis te narrid tühje asju forjate!“ Naad aga lasksid möldri naerda, müisid kaks wakka kastanja jahu raamatu-kõitjatele ja maaldritele ära ja said jälle natufese raha.

Kui wahest ka muud teha ei olnud, siis läksid

n'ad ja forjasid metsast seeni, müüsid seened linna
fakstele ära ja said raha. Ta aeasid n'ad heina-
maade pealt sammelt kokku, wa kõrw wiis samlä
koorma linna ja n'ad said mõne kopika raha.

Talwe, kui n'ad midagist forjata ei wõinud
siis n'ad tegid willa wakkasi, kartuhli korwisi, pali-
sid, kibusid, kappasi ning karpa. Jah, ja Ketta saun
oli nagu suur wabrik ning ep'olnd enam ruumigi,
kus n'ad kõik oleks pannud, et nende käest omast
kohast ka kül äraostetud sai. —

Kui nüüd üks aasta oli sedawiiši üleelatud, siis
arwas Ketta sauna rätsep oma forjatud kopikad
kokku ja ennä imet, tal ja ta naesel ning lastel
olid kõhud täis, riided ümber ja kahhekümmend
rupla oli neil pealegi järele jäänd! Need ta wiis
kohe oma sõbra, Kaasiku rentniku kätte ja palus
et see need intressi peale paneks ja tänas ka ühes
rentnikku selle ette, et ta neile hobuse looma oli fin-
finud ja just seeläbi üksi olla neil wõimalik olnud
seda raha forjata. Rentnik rõõmustas ennast selle
üle, et ta aitamine nii iluste oli forda läind ja et
Ketta sauna rätsep nii mõistlik majapidaja oli, see-
pärast pani ta siis weel omast kääst kakskümmend
rupla jenna juure ia ostis Ketta rahwa nime peale
kriidikast ühe rahalise paberi.

Teisel aastal n'ad olid weel hooljamad forjama.
Boead ja tütreid kogusid, forjasid ja otjised üksteise
wõidu kaupa ja wana rätsepa papa käis aga linna-
des ja müis kõige parema maksjatele oma kauba
ära ja wöttis uusi kauba tellimisi vastu.

Mõni aga mõtleb nüüd et Ketta sauna rätsep

ahneks läks ja enesele mammonat korjama hakkas. — Ei ta küll seda teind. — Ta teadis et kõik kuld muud ep ole, kui selge muld; aga ta teadis ka, et kui meil tarwiline raha kopikas taskus on, et see meile meie igapäises toimetamises väga tarwis on, sest ilma selleta ei saa meie mitte juutäit leibagi. Seepärast on kokkühoidmist tarwis ja inimene ei pea mitte muudu raha raiskama, nagu meie ajal mitu noort inimest seda teewad.

Niisuguse ilmasüita kogumiseega olid nüüd oma wiis aastat mööda läind ja Jumal õnnistas wigast rätseppa ja tema poegi.

Wiimaks olid ta poead jo ka kõik täieealiseks saand, muud kui kaks nooremat tüdart olid weel waeaealised. Wana rätsepa papa oli ise ka iga pääwaga wanemaks läind ja igatses rahuliseimat elu; seepärast ütles ta oma poegadele: „Mu armsad poead! teie olete jo kõik täiealised ja kaltsu-, klaasi-, fondi-, köömli ja muud niisugused kribu kribu kraami korjamised ei passi enam teite kohta ja pealegi tahate jo isseendele iga üks oma leibkonda asutada ja majapidamist alustada ning naesi wõtta. Kõigiks seks on meie saun väga wäike. Seepärast waadake poead, ma olen jo Kaasiku rentnikuga asja läbirääkinud ja teie teate ka, et ta hea mees seda soowib, et meite kõikide käsi hästi käiks ning seepärast andis ta mulle siis seda nõu, et teie kõik põllumeheks hakkaksite, sest wana sõna ütelda: „ammet-mees aeti rikas, põllumees põline rikas.“ — Ka on mõisnikud head ja sõbilikud olnud, et n'ad seda wiisi on toimetand, et kes päriskohta

osta tahab, se mõib kriidikafi raha laenuks saada. Meil on omal ka paari kahe jaea osa ja Raasiku rentnik lubas hea meelega ka aidata, seepärast olen ma siis nõuks võtnud teitele, mo kaks wanemat poega, päris-kohad osta. — Mõned meie sugu narrid kül laidavad niisugust ostmist ja ootavad just niisama oma hingemaid, nagu waene efsind Juuda rahwas oma Messiafi ootavad, need on, — ma ütlen „narrid.“

Sina aga, mu kõige noorem poeg jääd mo oma juure Ketta sauna ning kui ma oma silmad kinni panen siis saad sina sauna ja kõik meie asjad omale, aga nii kaua, kui ma elan laste seas, pean ma kübara oma peas. —

Rõnda sündis ka kõik, kuidas rätsep oli ette võtnud ja Jumal õnnistas nende ettevõtmist, sest et n'ad tema nimel kõik algasid ja wana truu küürafas rätsep sai weel rõõmuga oma laste lapsi näha.“

Nüüd lühidelt weel motu Sään jelle lugu lõppu:
„Oled rikas täna ja, Jumalat ja anna ka, Waesel' tema osa!

Oled waene, ära s'a, Rahtlaseks seepärast ja —
Taewas elab Isa! —

Se weel wärud, rikast, waest, Toidab omast heldest käest. — Kas mailm on kesa? —

Kui s'a kopika ka saad, Hoia! — aasta pärast nääd, Et jo rupl on kirstus. —

Siiski tuhat korda see Parem on, kui elu-tee,
Näitab sulle Kristus.“

